

Hồi 331

Cầm vương chi kế

ão Thủ và Vương Hoằng đứng hai bên Lưu Dụ, hai người mãi cho tới bây giờ vẫn không rõ Lưu Dụ đang chơi trò gì.

Vương Hoằng nhin không được hỏi: “Sau khi lên bờ bọn ta nên làm sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Hiện tại ở Diêm Thành ai là chủ sự?”.

Vương Hoằng đáp “Diêm Thành nào còn quan phủ, người cầm cự đại cục là một công tào tên Lý Hưng Quốc, may sao hắn là người bản địa, lại tận tâm tận lực vì Diêm Thành, cho nên được sự ưu ái và ủng hộ của dân chúng. Còn về binh viên thủ vệ Diêm Thành không quá hai trăm người, đều là người trong vùng, vì bảo vệ gia viên mà đầu quân, lương hướng eo hẹp. Nếu người muốn bọn họ đi thảo phạt Tiều Liệt Vũ, bọn họ sẽ trốn hết, tình huống là như vậy”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Còn tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta”.

Vương Hoằng thất thanh: “Vậy mà còn tốt hơn?”.

Lưu Dụ quay sang Lão Thủ: “Đợi đến khi thuyền cập bến, ngươi và các vị huynh đệ áp giải Phương mỹ nhân và Cúc nương lên bờ cho ta, sáu thi thể kia thì bày ở ngoài cửa thành thị chúng. Sau đó các ngươi cất giấu sa thuyền, rồi ẩn náu quanh đây, sau ba ngày mới về xem tình hình”.

Lão Thủ ngạc nhiên: “Lưu gia không cần bọn tôi trợ thủ sao?”.

Lưu Dụ đáp: “Bất kể chính diện giao phong hay lén lút tập kích, bọn ta bại chắc, cho nên chỉ cần ngươi có thể bảo vệ được chiến thuyền có tính năng ưu việt này đã là giúp ích lớn nhất cho ta rồi”.

Lão Thủ và Vương Hoằng đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm giác Lưu Dụ cao thâm khó lường.

Lưu Dụ cười nói: “Lần này ta không thể thua, huynh đệ theo ta càng không cần phải mạo hiểm hy sinh, chiều này của ta có cái tên ‘bắt giặc trước hết phải bắt chúa giặc’, cũng là phương pháp duy nhất để đánh bại Tiều Liệt Vũ. Đương nhiên nếu trong tay bọn ta không có Phương Linh, hoặc Tiều Liệt Vũ bỏ rơi không thèm lo cho Phương Linh, trò chơi của ta biến thành không xong”.

Lão Thủ gật đầu đồng ý: “Đúng! Tiều Liệt Vũ gần như đứng ở thế bất bại. Hải đảo sào huyệt của hãn ngư dân gọi là ‘Phần Châu’, ý là mộ phần của tàu thuyền. Bờ bên dưới Phần Châu có vực biển hun hút, cho nên tùy theo hướng gió sóng biển cuộn cuộn biến hóa không ngừng, không cần thận là cả thuyền lẫn người đều đi đời, vì vậy không có ai dám tiếp cận hải vực đó. Có thể thấy Tiều Liệt Vũ là cao thủ trong đám cao thủ leo lái, có thể nắm bắt vị trí của dòng xoáy và phương thức di động. Bất kể mình phái đi bao nhiêu chiến thuyền, trước khi lên bờ là đã bị dòng xoáy lật nhào rồi”.

Vương Hoằng mặt tái mét: “Giả như Tiều Liệt Vũ kéo rốc tròn ổ tới, thế phải đoạt lại đàn bà của hãn, bọn ta bằng vào cái gì để ứng phó? Quân thủ thành và dân chúng Diêm Thành khẳng định sẽ bỏ thành chạy trốn. Cho dù bọn chúng họ chịu ở lại kháng địch cũng không chặn được Tiều Liệt Vũ. Thực lực của song phương quá cách xa”.

Lưu Dụ trầm nghĩ con cháu thế gia vẫn là con cháu thế gia, được nâng niu cung chiều riết thành yếu đuối. Vương Hoằng có thể thuộc thành phần ưu tú nhất trong đám con cháu cao môn Kiến Khang, nhưng đối diện với nguy hiểm vẫn mặt mày xanh dờn tay chân bấn loạn. Gã thông dong đáp: “Đối với ta mà nói, so sánh thực lực của song phương là xem đao của ta bì với côn của hãn ra sao? Người đông người ít căn bản không thành vấn đề”.

Lão Thủ đã hiểu, tán thán: “Lưu gia là chân anh hùng. Tiều Liệt Vũ là cái gì chứ? Chỉ có tự dâng mình cho Lưu gia tế đao thôi!”.

Vương Hoằng cuối cùng cũng đã minh bạch, vẫn sờ sờ bất an: “Thủ hạ của Tiều Liệt Vũ cao thủ như mây, ai ai cũng dũng mãnh không sợ chết, cho dù Tiều Liệt Vũ mất mạng dưới đao của Lưu huynh, nhưng đám giặc cướp thủ hạ tất không chịu bỏ qua, trái lại bị kích thích hung tính, càng không kiêng kỵ gì, lúc đó không những Diêm Thành gặp tai ương, quận huyện duyên hải cũng phải gánh đại họa lâm đầu”.

Lão Thủ nhin không được: “Nam tử hán hành sự sao lại sợ đầu sợ đuôi vậy? Trước hết cứ làm thịt Tiều Liệt Vũ rồi hãy nói”.

Vương Hoằng sắc mặt lộ vẻ không vui.

Lưu Dụ liền nói: “Lời nói của Vương huynh rất có đạo lý. Cho nên bước đầu tiên của bọn ta là trước hết làm phần chấn sĩ khí quân dân trong thành, làm cho tất cả mọi người nhất trí cùng chung một ý tưởng, thế chết bảo vệ Diêm Thành. Tặc nhân nếu nổi điên công thành, chính là trúng với ý ta, để bọn ta có thể nhổ bật gốc rễ của Đại Hải minh một lượt, không chừa hậu hoạn”.

Lão Thủ thẳng thắn: “Tôi sẽ phái người giấu thuyền thật kỹ, tôi và những người khác sẽ giúp Lưu gia thủ thành, làm người như vậy mới có ý nghĩa, Lưu gia xin đừng cự tuyệt”.

Lưu Dụ lòng kích động từng hồi. Gã cảm thấy rõ rệt Lưu Dụ mình càng lúc càng giống một lãnh tụ.

Bắt đầu từ trận chiến Phì Thủy, dưới sự chỉ dạy từng bước của Tạ Huyền, gã bắt đầu học làm sao để trở thành một tướng soái xứng đáng.

Đến trận chiến tranh đoạt Biên Hoang, gã dồn hết tâm tình vào sự vụ, không ngừng tiến bộ về kinh nghiệm thực chiến. Cái gọi là “cường tướng thủ hạ vô nhược binh” (tướng mạnh thủ hạ không có ai yếu), trước hết mình cần lấy mình làm phép làm mẫu, mới có thể làm cho thủ hạ nghe lệnh liều chết, sản sinh sức chiến đấu to lớn, thắng lợi Biên Hoang là ở chỗ gã có thể “tri binh” (biết binh), cho nên có thể “trạch nhân nhi nhiệm thế” (chọn người mà giao nhiệm vụ), “nhân tận kỳ tài, vật tận kỳ dụng” (tận tài năng của người, tận sự hữu dụng của vật).

Thứ nữa là “hòa chúng” (giữ sự thuận hòa giữa mọi người”, làm cho tất cả mọi người đoàn kết một lòng, cùng làm việc với nhau, cùng chia sẻ sống chết. Đến lúc mọi người đã nhất trí mục tiêu, một đám ô hợp cũng có thể trở thành một kinh lũy. Hoang nhân là ví dụ tốt nhất.

Như hiện tại Lão Thủ được gã kích thích đấu chí, bất chấp tất cả đi theo gã.

Lưu Dụ hỏi: “Ý của Vương huynh thế nào?”.

Vương Hoảng nghiêng rằng: “Được! Ta quyết định đi theo Lưu huynh, đánh đến cùng với tặc tử”.

Lão Thủ lớn giọng: “Đến rồi!”.

Trĩ triều phi kéo theo sa thuyền cập vào bến tàu Diêm Thành vẫn không thấy bóng dáng ai hết.

oOo

Biên Hoang Tập, bờ đông Dĩnh Thủy.

Một xưởng đóng thuyền quy mô mới xây bên cạnh Dĩnh Thủy, dùng gỗ dựng giá nổi liền bờ đông và thủy đạo, dùng dây chèo phối hợp với nhân lực kéo tàu thuyền cần tu bổ lên bờ sửa chữa toàn diện, sau đó trả ngược về hà đạo.

Lúc này ba chiếc thuyền lớn có được từ chỗ Tư Mã Đạo Tử đã kéo hết vào xưởng, tựa như lèo lái trên đất liền, năm trăm thợ thuyền đang bậu bậu không ngưng, lo tiến hành công trình chỉnh tu trang hoàng cho ba chiếc thuyền được chọn làm quang thuyền Biên Hoang du.

Giang Văn Thanh dẫn bọn Cao Ngạn, Diêu Mãnh, Hồ Lôi Phương, Mộ Dung Chiến, Cơ Biệt, Hồng Tử Xuân, Trác Cuồng Sinh tham quan nhiệm vụ tân trang cải biến do nàng phụ trách.

Chúng nhân đến dưới một chiếc, đứng ngay dưới quan sát, thân thuyền cao tới mấy trượng, ai ai cũng không nhìn được rầm rì thì ra chiếc thuyền này to lớn đến thế!

Giang Văn Thanh thốt: "Hiện tại ba chiếc thuyền này đều là dùng để chở khách, cho nên khoang chính trên sàn thuyền chia làm ba tầng, tổng cộng bốn mươi chín phòng, phòng nào cũng lấy rộng rãi thoải mái làm chính, có thể nói chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng lại đầy đủ.

Trác Cuồng Sinh hỏi: "Mấy chiếc thuyền này có tên chưa?".

Hồng Tử Xuân cười: "Vậy phải lao phiền lão ca dụng não rồi".

Trác Cuồng Sinh hớn hờ: "Không thành vấn đề, để ta nghĩ cho".

Cơ Biệt nói: "Bề ngoài và cách thi công ta không lo chút nào, đại tiểu thư là đại hành gia về phương diện này, hẳn nghĩ ra cái gì là tuyệt không có sai sót gì. Cái ta lo là vấn đề an toàn, sợ nhất là địch nhân trà trộn vào quang đoàn, dễ dàng phá hoại, hơn nữa có muốn phòng cũng không được".

Hồ Lôi Phương gật đầu: "Đúng! Thuyền sợ nhất là hỏa thiêu, chỉ cần lật đổ một ngọn đèn dầu là có thể thiêu rụi cả thuyền, Biên Hoang Du còn lo làm sao nữa chứ?

Cao Ngạn biến sắc: "Hoặc là giết sạch hết cả đoàn, khẳng định có thể hù mọi người sợ chết đi".

Trác Cuồng Sinh nói: "Sau khi đến Biên Hoang Tập thì vấn đề không còn to tát gì, sợ nhất là xảy ra chuyện trên đường thủy".

Mộ Dung Chiến nói: "Ta phụ trách bảo an, trước khi cải sửa chiến thuyền thành lâu thuyền tham quan, ta đã có thảo luận với đại tiểu thư về vấn đề các vị đại ca mới đề cập tới. Trước tiên về phương diện phòng hỏa, ta muốn mời đại tiểu thư thân hành thuyết minh".

Giang Văn Thanh thốt: "Chất liệu kiến tạo lâu phòng và dụng cụ đều dùng gỗ hắc lệ, thứ gỗ này tính phòng chống lửa cao hơn mộc liệu bình thường, không dễ gì bị thiêu đốt, đương nhiên nếu để lâu, cuối cùng cũng sẽ bị cháy. Thủ đoạn của bọn ta không phải ở đó, mà là bôi lên gỗ thuốc phòng cháy do Đại Giang bang dùng phương pháp bí truyền chế ra. Thuốc này không những có hiệu năng ưu việt để phòng cháy, hay nhất là lúc gặp hơi nóng

sẽ sinh ra khí vị nồng mạnh. Cho nên chỉ cần ngửi thấy mùi lạ, bọn ta có thể chế ngự thủ đoạn phóng hỏa bỉ ổi của địch nhân trước một bước”.

Trác Cuồng Sinh hân hoan: “Đây quả là kỳ chiêu”.

Hồ Lôì Phương hỏi: “Giả như cái địch nhân đột là thăm chần thì sao?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Chỉ cần gấp nhiệt lực, thuốc phòng cháy sẽ sản sinh khí vị, giúp bọn ta kịp thời hành động. Thiết bị phòng hỏa trên thuyền đầy đủ, tất cả mọi người cần học qua một lớp huấn luyện cứu hỏa, lúc gặp chuyện không sợ rối loạn chân tay”.

Hồng Tử Xuân nói: “Nếu gian tế của địch nhân cao minh đến mức tẩy xóa sạch thuốc phòng hỏa rồi mới hỏa thiêu thuyền thì sao?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Bọn ta có thủ pháp thi dược đặc biệt, trước hết tắm một lớp nước thuốc, cho thuốc phòng hỏa thấm vào mội liệu, có muốn chui sạch cũng không có cách”.

Mộ Dung Chiến nói: “Ba tầng lầu phòng, toàn làm bằng bản gỗ, tuy tầng này thông tầng kia, lại chỉ có hai cầu thang trước sau. Thương sảnh lập ở tầng ba, chiếm gần nửa diện tích tầng ba, bên trên là Quan quang đài. Nếu gặp sự cố, bọn ta có thể phong bế cầu thang thông tiếp các tầng lầu, độc lập xử lý tầng nào xảy ra chuyện”.

Điều Mãnh tiếp lời: “Gỗ hắc lệ cứng như sắt đá, trừ phi là cỡ Tôn Ân, Yến Phi, nếu không thì không có cách nào để phá hủy dễ dàng. Nếu vậy vẫn chưa thỏa đáng, bọn ta có người nghe ngóng mọi động tĩnh trên thuyền, luân phiên mười hai canh giờ, nếu nghe thấy tiếng động lạ, có thể bắt tay vào hành động tương ứng”.

Mộ Dung Chiến cười nói: “Cửa có then sắt, cửa sổ chấn song sắt, tuy có chút giống như lao phòng, nhưng an toàn trên hết, tin rằng không có ai trách bọn ta. Cho nên chỉ cần khách nhân tiến vào phòng, cài then cửa lại, là có thể an tâm ngủ ngon, không cần lo vấn đề an toàn”.

Cao Ngạn nhú mày: “Như vậy nếu địch nhân tự khóa mình trong phòng, bất kể y có làm gì đi nữa, bọn ta cũng không làm khó được sao?”.

Cơ Biệt cười thốt: “Người phụ trách như ngươi để làm gì chứ? Đáng lẽ ngươi đến để trả lời câu hỏi, đâu phải đặt câu hỏi”.

Cao Ngạn nói: “Đây gọi là phân công hợp tác mà! Ta làm sao lo được nhiều chuyện như vậy?”.

Điều Mạnh nói: “Cao gia của bọn ta là người phi phạm, chuyện nhỏ nhất thô thiển đương nhiên để tôi lo. Báo cáo Cao gia, bọn ta có chuẩn bị công cụ phá cửa, bảo đảm nỗi lo của ngài không thành vấn đề”.

Mộ Dung Chiến nói: “Phương diện bảo an có liên quan đến thành bại được mất của Biên Hoang Du, quan hệ trọng đại, không được có sai sót. Cho nên bọn ta phải cẩn thận kỹ càng, đối với khách nhân cũng có an bài đặc biệt. Tầng thấp nhất chỉ chiêu đãi nữ khách, tầng giữa chào đón nam khách, còn tầng trên hết để cho người nào bọn ta quen biết không cần hoài nghi ở, dễ dàng tiện lợi cho mặt quản lý hơn nhiều”.

Giang Văn Thanh nói: “Mỗi tầng cũng có cao thủ trú ngụ, bề ngoài tựa như không có gì dị thường, trên sự thật mỗi một tình huống, mỗi một động tĩnh của khách nhân hoàn toàn nằm dưới sự giám thị nghiêm mật của bọn ta, bảo đảm không thể xảy ra tai nạn”.

Trình Thương Cổ vui vẻ thốt: “Trên thuyền cũng có đại phu tinh thông y thuật, có chuẩn bị đủ thứ dược vật giải độc, lúc có chuyện, bọn ta vẫn có năng lực bổ cứu. Đại phu trên thuyền đợt đầu là Trình mỗ đây”.

Trác Cuồng Sinh cười khà khà: “Đây là mọi người chung chí mà thành! Nghĩ xem từ lúc ban đầu Cao tiểu tử tìm ra ý tưởng Biên Hoang Du, đến giờ phút này oanh động phương Nam, ai ai cũng tranh nhau đến Biên Hoang, cả quá trình thu hút làm sao, hoàn toàn thể hiện sức sống, sức tưởng tượng và khí phách của Hoang nhân bọn ta. Biên Hoang Tập một lần nữa chấn hưng cứ như một mũi tên đã căng trên dây cung, phát ra là chuyện tất nhiên”.

Hồng Tử Xuân nói: “Hiện tại ta an tâm nhiều rồi. Ta còn có một đề nghị, là dùng cái chiêu đặt mình của Lưu gia, sau khi về cứ nghĩ cho kỹ xem nếu mình là địch nhân, muốn phá hoại Biên Hoang Du của bọn ta, có thể dùng thủ đoạn và biện pháp gì, sau đó bọn ta lại nghĩ phương pháp ứng phó, như vậy càng vạn vô nhất thất”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Chủ ý hay! Giả như địch nhân có thể nghĩ ra phương pháp bọn ta không ngờ được, chỉ còn nước tự oán mình khổ mệnh”.

Trác Cuồng Sinh mắng: “Bọn ta đang số đỏ, sao lại có thể là người khổ mệnh chứ? Người nhìn xem khí sắc của Cao tiểu tử và đại tiểu thư coi, ai cũng có bộ dạng tươi tắn xuân phong, sắp cưới gả rình rang kìa”.

Cao Ngạn mừng rỡ: “Mặt ta thật có hỷ sắc sao? Thiệt là khoái quá”.

Giang Văn Thanh bờ má ửng hồng, quắc mắt nhìn Trác Cuồng Sinh, ra vẻ tức tối.

Cao Ngạn thần khí hưng phấn: “Được rồi! Hội nghị hôm nay đến đây là chấm dứt, bản nhân tuyên bố tán hội”.

Mộ Dung Chiến nắm giữ hắc: “Muốn chạy là chạy sao? Bọn ta còn phải lên thuyền nghiên cứu cách bố trí lo mặt an toàn, còn phải thử phóng hỏa đốt thuyền, ngửi thử mùi hương của thuốc phòng hỏa toát ra lúc gặp nóng”.

Cao Ngạn cười khở nhả mặt: “Ta còn có chuyện phải làm, mặt này không cần lao phiền đến ta chứ?”.

Cơ Biệt cau mày: “Cao tiểu tử đi đâu đó?”.

Điều Mãnh thấp giọng: “Cao thiếu gia muốn đi ném thử đồ ăn lão Bàng nghiên cứu chế biến chuẩn bị cung ứng cho chuyến đầu của Biên Hoang Du”.

Hồng Tử Xuân tham ăn nhất, động dung: “Chuyện trọng yếu như vậy, thiếu chuyên gia như tao làm sao được?”.

Cơ Biệt cũng là hạng ham ăn, cười nói: “Sau khi thương lượng thỏa đáng chuyện quang thuyền, bọn ta cùng đi một lượt đi”.

Ai ai cũng gật đầu đồng ý, Bàng Nghĩa không những là đại gia chung cất rượu, nghề nấu nướng cũng không thua một Hán nhân nào ở Biên Hoang.

Hồ Lô Phương quay sang Giang Văn Thanh: “Hong lão bản đề cập tới Lưu gia, làm cho ta nhớ tới gã. Đại tiểu thư có tin tức gì mới về gã không?”.

Mọi người lộ thần sắc chú ý, hiển thị ai cũng quan hoài vị chủ soái lâm thời lãnh đạo bọn họ quang phục Biên Hoang Tập kia.

Giang Văn Thanh đáp: “Sớm nay ta được tin Lưu soái sau khi về đến Quảng Lăng liền phi ngựa ngày đêm lên đường nhậm chức, đến Diêm Thành làm thái thú, phụ trách nhiệm vụ thảo phạt đám cướp biển do Tiêu Liệt Vũ dẫn đầu”.

Mọi người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau.

Nếu Lưu Dự sau khi về Quảng Lăng bị giam lỏng chẳng làm được gì, bọn họ không ngạc nhiên chút nào.

Mộ Dung Chiến cảm thấy khó tin: “Lưu Lao Chi không ngờ lại không hại gã, còn trọng dụng gã sao?”.

Hồ Lô Phương cau mày: “Tiêu Liệt Vũ là tên khốn nào?”.

Trình Thương Cổ đáp: “Hồ Lô đương gia hỏi hay lắm, đó chính là chỗ then chốt. Tiêu Liệt Vũ là tướng cướp mới quật khởi ở khu vực duyên hải mấy năm gần đây, bằng vào một cây Bá Vương côn xưng hùng một dải duyên hải. Đám cường đồ thủ hạ đạt tới hai ngàn đầu, trong số không thiếu gì kẻ võ công cao cường. Gần đây Tư Mã Đạo Tử phái Vương Thúc

mãnh tướng của Kiến Khang quân thống lĩnh thủy sư đi thảo phạt hần, lại là toàn quân bị diệt, cả đầu họ Vương cũng bị Tiều Liệt Vũ chém xuống. Người nói coi hần là tên khốn nào?”.

Cao Ngạn nói: “Thủy sư Kiến Khang làm sao so bì được với thủy sư của Bắc Phủ binh danh chấn thiên hạ? Huống hồ còn có sự chỉ huy của Lưu gia bọn ta, cho dù Tiều Liệt Vũ có ba đầu sáu tay, chống mộng lên trời vẫn có thể bắt được mà?”.

Giang Văn Thanh điềm đậm thốt: “Ta nói Lưu gia dẫn theo một nhánh thuyền đội thủy sư đi nhậm chức hồi nào vậy?”.

Trác Cuồng Sinh thất thanh: “Cái gì?”.

Cơ Biệt chọc: “Người khẩn trương làm gì? Cái gì ‘nhất tiễn trăm Ấn Long, chính là lúc hỏa thạch giáng lâm’ không phải là người viết ra sao? Rồng thiêng từ trên trời giáng lâm đánh chết được sao?”.

Trác Cuồng Sinh cười khố: “Chính vì ta viết ra cho nên không có lòng tin nhất”.

Trình Thương Cổ nói: “Lần này Lưu Lao Chi rõ ràng là hại Lưu gia, không cho gã tới một binh một tốt, muốn mượn tay Tiều Liệt Vũ giết gã”.

Mộ Dung Chiến nói: “Bọn ta có thể trợ giúp chút nào không?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Bọn ta tuyệt không thể xen tay vào chuyện của Lưu gia, nếu không sẽ khiến người ta nhận lầm rằng Lưu gia không có bọn ta thì không xong”.

Trình Thương Cổ tiếp lời: “Nước xa khó cứu lửa gần, bọn ta mà đến được Diêm Thành thì chiến sự e rằng đã kết thúc từ sớm”.

Cao Ngạn giương tròn mắt nhìn Giang Văn Thanh: “Đại tiểu thư chắc là người quan tâm đến an nguy của Lưu gia nhất trong số bọn ta, tại sao lại có vẻ như đây là chuyện nhỏ nhất mồm mọn không cần để tâm vậy?”.

Giang Văn Thanh mặt đỏ như gấc, chu môi: “Người đang ăn nói hồ đồ gì đó? Mọi người đều quan tâm đến Lưu gia như nhau thôi”.

Hồng Tử Xuân như đang trầm tư: “Đại tiểu thư sao biết được mấy chuyện dính tới Lưu gia trong khi bọn ta lại không vậy?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Không nói chuyện với các người nữa, nên lên thuyền lo chuyện chính đi!”.

Vừa tung mình, phóng vọt lên gần ba trượng, lên đến sàn thuyền.

Mọi người ngược đầu nhìn nàng biến mất trên sàn thuyền.

Hồng Tử Xuân hỏi Trình Thương Cổ: “Bá Vương côn của Tiêu Liệt Vũ có đấu thắng Hậu bối trường đao của Lưu gia không?”.

Cơ Biệt nói: “Người thấy đây là trận quyết chiến giang hồ đơn đả độc đấu để phân thắng bại sao? Hảo hán khó chống được người đông, Lưu gia cần phải dùng kế mới xong”.

Trình Thương Cổ thở dài: “Ta cũng đồng ý với lời nói của lão Hồng, bởi chỉ xem tình huống bề ngoài thì Lưu gia khẳng định rủi nhiều may ít. Nhưng Văn Thanh lại không lo sợ cho Lưu gia chút nào, rất có thể đã biết rõ những chuyện mà bọn ta không biết”.

Cơ Biệt than: “Giả như Lưu gia có bề gì, kỳ quan Thiên huyết của bọn ta sẽ hoàn toàn mất hết ý nghĩa”.

Trác Cuồng Sinh quát lớn: “Lưu dụ nhất tiễn trầm Ẩn Long, chính là lúc hỏa thạch giáng lâm’, khảo nghiệm hà khắc này kết quả ra sao? Bọn ta chỉ còn nước giương mắt chờ đợi. Lên đi”.

Mọi người triển khai thân pháp, vọt lên du thuyền.

- o O o -